

Stosunek Polaków do starości i ludzi starszych

W społeczeństwie polskim negatywny stereotyp starości zdaje się w dalszym ciągu dominować. Możemy jednak zauważyć powolne zmiany w tym aspekcie. Seniorzy to nie tylko osoby, których komfort życia znacznie się obniża, pozostawieni na marginesie życia społecznego. Młode pokolenie nie powinno odnosić się do nich z politowaniem i dystansem, gdy starsi mają problem z dotrzymaniem kroku zmianom zachodzącym we współczesnym świecie.

Istnieje druga strona obecności osób starszych w społeczeństwie, która łączy się ze zrozumieniem roli, jaką posiadają w życiu. Seniorzy to ludzie, którzy zdobyli wiedzę i mądrość, dzięki bogatemu doświadczeniu życiowemu. Spoczywa na nich zatem obowiązek międzypokoleniowego dialogu (tak samo, jak w wypadku osób średniego pokolenia). W sposób szczególny możemy uznać ich prawo do bycia strażnikami pamięci zbiorowej oraz związanymi z nimi wartościami, i tradycjami.

Źródło: www.pexels.com

Wg badań socjologicznych przeprowadzonych na początku poprzedniej dekady, myślenie o starości dla większości Polaków wiąże się z różnego rodzaju obawami. Do niektórych z nich można zaliczyć:

- choroby i niepełność (73% wskazań);
- utrata samodzielności, uzależnienie od innych (56%).

Powszechnie jednak deklarują oni, że wiedzą, w jaki sposób chcieliby zorganizować swoje życie na stare lata, kiedy będą wymagali pomocy w codziennym funkcjonowaniu:

- korzystać z doraźnej pomocy bliskich, mieszkając przy tym we własnym mieszkaniu (64%);
- zamieszkać w rodzinie wielopokoleniowej, wraz z dziećmi, wnukami lub dalszą rodziną (15%);
- mieszkać we własnym mieszkaniu, korzystając z płatnej stałej pomocy (8%);
- państwowe lub prywatne domy spokojnej starości (wskazywane sporadycznie).

Seniorzy przyjmują głównie we wspólnocie rodzinnej rolę dziadków. Trudno jest więc się dziwić, że relacje z nimi są bardzo ważną częścią więzi międzypokoleniowej. Ponad połowa Polaków (51%) badanych przez CBOS na początku XXI wieku deklarowała, że widywała swoich dziadków bardzo często, co czwarty natomiast (24%) – dość często. Mniejszy odsetek (12%) przyznawał, że rzadko spotykał się ze swoimi dziadkami w dzieciństwie. Tylko niewielka grupa ich nie widywała (6%) lub w ogóle nie знаła (7%). Istotnym faktem jest, że większość badanych, którzy znali swoich dziadków (86%) określała stosunki z nimi jako bliskie albo bardzo bliskie.

Respondenci w dużej mierze wskazali, iż zawdzięczają coś ważnego swoim dziadkom. Było to m.in.:

- opieka i wychowanie (65%);
- poczucie bycia kochanym/kochaną (64%);
- znajomość dziejów rodziny (57%);
- zasady moralne (57%);
- wiarę religijną (54%) itd.

Po całość artykułu zapraszamy do przeczytania II raportu Fundacji Matuzalem pt.: „Polscy Seniorzy w społeczeństwie ryzyk”, który mogą Państwo znaleźć na stronie naszej Fundacji, zapraszamy!